

Textos de Teócritο (ca. 310 a.C.- ca. 260 a.C.)

Autor: Teócritο (ca. 310 a.C.- ca. 260 a.C.)

Autor de las traducciones que figuran en este apartado: Ángel Martínez Fernández

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5/es/>

Texto 1.- Idilio XVIII. Epitalamio de Helena. ed. Gow

Ἐν ποκ' ἄρα Σπάρτα ξανθότριχι παρ Μενελάω
παρθενικαὶ θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι
πρόσθε νεογράπτω θαλάμῳ χορὸν ἐστάσαντο,
δώδεκα ταὶ πρῶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
άνικα Τυνδαρίδα κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατάν
μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἄτρεος υἱῶν.
ἄειδον δ' ἅμα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
ποσὶ περιπλέκτοισι, ὑπὸ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ·

Οὔτω δὴ πρωιζὰ κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
ἦ ῥά τις ἐσοὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
ἦ ῥα πολὺν τιν' ἔπινες, ὅκ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
εὔδειν μὰν σπεύδοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τυ,
παῖδα δ' ἔᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον, ἐπεὶ καὶ ἓνας καὶ ἐς ἁῶ
κῆς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἄδε.

ὄλβιε γάμβρο', ἀγαθὸς τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
ἐς Σπάρταν ἅπερ ὄλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο·
μῶνος ἐν ἡμιθέοισι Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἐξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ἴκετο χλαῖναν,
οἷα Ἀχαιάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα·

ἦ μέγα κά τι τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτοι ὁμοῖον.
ἄμμες δ' αἰ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ωύτός
χρῖσαμέναις ἀνδρῖστί παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
τετράκις ἐξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία,
τᾶν οὐδ' ἄτις ἄμωμος ἐπεὶ χ' Ἑλένα παρισωθῆ.
Ἄως ἀντέλλοισα καλὸν διέφανε πρόσωπον,
πότνια Νύξ, τό τε λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος·
ᾧδε καὶ ἄ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνεται ἐν ἀμῖν.
πιεῖρα μεγάλα ἄτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα
ἦ κάπω κυπάρισσος, ἦ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος,
ᾧδε καὶ ἄ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος·
οὐδέ τις ἐκ ταλάρω πανίσδετα ἔργα τοιαῦτα,
οὐδ' ἐνὶ δαιδαλέω πυκινώτερον ἄτριον ἰστῶ
κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
οὐ μὰν οὐδὲ λύραν τις ἐπίσταται ᾧδε κροτῆσαι
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερον Ἀθάναν
ὡς Ἑλένα, τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἴμεροι ἐντί.

ᾧ καλά, ᾧ χαρίεσσα κόρα, τὸ μὲν οἰκέτις ἤδη.
ἄμμες δ' ἐς Δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
ἐρψευῆμες στεφάνως δρεψεύμεναι ἀδὺ πνέοντας,
πολλὰ τεοῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι ὡς γαλαθηναί
ἄρνες γειναμένας ὄιος μαστὸν ποθέοισαι.
πρᾶταί τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
πλέξασαι σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
πρᾶται δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
λαζύμεναι σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
γράμματα δ' ἐν φλοιῶ γεγράφεται, ὡς παριῶν τις
ἀννεῖμη Δωριστί· 'σέβευ μ' Ἑλένας φυτόν εἰμι.'

Χαίροις, ᾧ νύμφα· χαίροις, εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατῶ μὲν δοίη, Λατῶ κουροτρόφος, ὕμμιν
εὐτεκνίαν, Κύπρις δέ, θεὰ Κύπρις, ἴσον ἔρασθαι
ἀλλάλων, Ζεὺς δέ, Κρονίδας Ζεὺς, ἀφθιτον ὄλβον,
ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη.

εὐδέτ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότατα πνέοντες

καὶ πόθον· ἐγρέσθαι δὲ πρὸς ἄῶ μὴ 'πιλάθησθε.
νεύμεθα κᾶμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεὶ κα πρᾶτος ἀοιδός
ἐξ εὐνᾶς κελαδήση ἀνασχῶν εὐτριχα δειράν.
Ἵμῆν ὦ Ἵμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῶδε χαρεΐης.

Traducción de Ángel Martínez

Una vez, pues, en Esparta en el palacio del rubio Menelao, unas doncellas teniendo en el pelo florido jacinto, delante de la alcoba nupcial recién pintada, formaron un coro. Eran doce y las primeras de la ciudad, la flor de las mujeres de Laconia, cuando allí el hijo más joven de Atreo encerró a Helena, la Tindárida amada, después de pedirla en matrimonio.

Todas cantaban al unísono un mismo canto, marcando el ritmo con sus pies que tejían la danza, y la morada resonaba con la canción de boda.

¿Cómo es que tan pronto te dormiste, oh querido novio? ¿Eres quizás uno demasiado pesado de rodillas, quizá amigo del sueño? ¿O acaso habías bebido en exceso cuando caíste en la cama? Si tal empeño tenías en dormirte tan temprano, tú sólo debías hacerlo, y dejar a la joven jugar con las jóvenes junto a su madre amorosa, hasta que sea de madrugada, pues también pasado mañana y hasta el alba y año tras año, Menelao, siempre tuya ha de ser, Menelao, esta recién desposada.

Feliz esposo, alguien con buen augurio estornudó cuando viniste a Esparta para lograr lo mismo que los otros príncipes querían. Tú solo entre los héroes tendrás como suegro al Cronida Zeus. Una hija de Zeus yació a tu lado bajo la misma colcha, como ella no pisa la tierra aquea alguna. Grande será el hijo que engendre, su lo engendra igual a su madre.

Todas nosotras tenemos su edad, las que hacemos carreras en común, ungidas como hombres, junto a los baños del Eurotas: cuatro veces sesenta doncellas, femenino cortejo de mozas. Entre nosotras ninguna hay sin tacha, cuando se la compara con Helena. La Aurora, al levantarse, su lindo rostro muestra, oh augusta Noche, y también la radiante Primavera cuando el invierno cesa. De igual modo la dorada Helena, refulgía entre nosotras. Como se alza alto ciprés, que es gala de un pingüe labrantío o de un jardín, o como un caballo tesalio,

ornato de su carro, así también Helena, la de rosada tez, gala es de Esparta. Ninguna hila en su cesto labores tan bellas. Y en el artístico telar entrecruzando los hilos de la urdimbre, con la lanzadera corta de los altos montantes tela más tupida. Ninguna, en fin, sabe tampoco pulsar la lira, cantando a Ártemis y a Atenea de profundo seno, como Helena, en cuyos ojos están todos los hechizos.

¡Oh hermosa, oh encantadora doncella, tú eres señora de la casa ya!

Nosotras iremos temprano a la pista de carreras y a los prados floridos a recoger guirnaldas olorosas. Mucho nos acordaremos, Helena, de ti, como las corderas lechales que añoran las mamas de la oveja parida. Las primeras en tu honor, después de entretejer una corona de loto que por el suelo crece, la pondremos en un umbroso plátano. Seremos las primeras en tomar líquido aceite de un frasco de plata, lo verteremos bajo el sombrío plátano.

Una inscripción quedará grabada en su corteza para que quien pase por su lado se detenga y a la doria lea:

“Venérame, soy el árbol de Helena”

Adiós, esposa; adiós, yerno de un noble suegro. Leto os conceda, Leto, criadora de niños, buena descendencia. Y Cipris, la diosa Cipris, amaros por igual el uno al otro; y Zeus, Zeus el hijo de Crono, prosperidad sin fin, para que pase de nobles padres a hijos también nobles. Dormid infundiendo cada uno amor en el pecho del otro y no os olvidéis de despertaros al alba. También nosotras al alba volveremos, cuando el primer cantor, alzando del nido el cuello de hermosas plumas, se deje oír.

¡Himen, oh himeneo, que de esta boda te alegres!

Texto 2.- *Idilio V. El cabrero y el pastor de ovejas*, ed. Gow, vv. 39-44, 115-116,

(Comatas y Lacón)

vv. 39-44

ΛΑ. καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθὼν καλὸν ἢ καὶ ἀκούσας
μέμναμ', ὦ φθονερόν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρῖον αὐτως;

ΚΟ. ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες· αἱ δὲ χίμαιραι
αἶδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρούπη.

ΛΑ. μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ὕβέ, ταφείης.

vv. 115-116

ΚΟ. ἦ οὐ μέμνασ', ὅκ' ἐγὼ τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρῶς
εὖ ποτεκιγκλίζευ καὶ τᾶς δρυὸς εἶχεο τήνας;

Traducción de Ángel Martínez

Lacón.- ¿Y cuándo, que yo recuerde he aprendido o he oído algo bueno de ti, hombrecillo envidioso y tan inútil?

Comatas.- Cuando te daba por el culo y tú te dolías. Y estas cabras balaban con fuerza y el macho las montaba.

Lacón.- ¡Así te entierren no más hondo de lo que tú me diste por detrás, encorvado!

vv. 115-116

Comatas.- Pero, ¿no te acuerdas de cuando yo te la metía, mientras tú bien te retorcías, agarrado a aquella encina?

Texto 3.- *Idilio II. La hechicera*, ed. Gow, vv. 1-16, 69-166: Los amores de la maga con Delfis

vv. 1-16

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε, Θεστυλί. πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
στέψον τὰν κελέβαν φοινικέω οἶδς ἄώτῳ,
ὡς τὸν ἐμὸν βαρὺν εὖντα φίλον καταδήσομαι ἄνδρα,
ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ᾧ τάλας οὐδὲ ποθίκει,
οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἀλλᾶ
ᾤχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας ἅ τ' Ἀφροδίτα.
βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτιο παλαιστραν
αὔριον, ὡς νιν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταδήσομαι. ἀλλά, Σελάνα,
φαῖνε καλόν· τιν γὰρ ποταεῖσομαι ἄσυχᾶ, δαῖμον,
τᾶ χθονία θ' Ἑκάτα, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
ἐρχομένην νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἶμα.
χαῖρ', Ἑκάτα δασπλήτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
φάρμακα ταῦτ' ἔρδοισα χερεῖονα μήτε τι Κίρκας
μήτε τι Μηδείας μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἴνυξ, ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

vv. 69-166

φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.

καί μ' ἄ Θευμαρίδα Θραῖσσα τροφός, ἄ μακαρίτις,
ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἄ μέγαλοιτος
ὠμάρτευν βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα
κάμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τὰν Κλεαρίστας.

φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.

ἤδη δ' εὔσα μέσαν κατ' ἀμαξιτόν, ἄ τὰ Λύκωνος,
εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας·
τοῖς δ' ἦς ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειάς,
στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον ἢ τύ, Σελάνα,
ὡς ἀπὸ γυμνασίου καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων.

φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.

χῶς ἶδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μοι πυρὶ θυμὸς ἰάφθη
δειλαίας, τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο. οὐκέτι πομπᾶς
τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
ἔγνω, ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξεσάλαξεν,
κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἅματα καὶ δέκα νύκτας.

φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.

καί μευ χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψω,
ἔρρευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες, αὐτὰ δὲ λοιπὰ
ὅστί' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα,
ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον ἅτις ἐπᾶδεν;
ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν, ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.

χοῦτω τᾶ δῶλα τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα·
'εἰ δ' ἄγε, Θεστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος.
πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
τηνεὶ γὰρ φοιτῆ, τηνεὶ δὲ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.

φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.

κῆπεί κά νιν ἐόντα μάθης μόνον, ἄσυχά νεῦσον,
κεῖφ' ὅτι "Σιμαίθα τυ καλεῖ", καὶ ὑφαγέο τεῖδε·
ὡς ἐφάμαν· ἅ δ' ἦνθε καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δὲ νιν ὡς ἐνόησα

ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφω-

φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.

πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ
ιδρώς μευ κοχύδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
οὐδέ τι φωνῆσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χροῶ πάντοθεν ἴσα.

φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.

καί μ' ἐσιδὼν ὤστοργος ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πάξας
ἔζετ' ἐπὶ κλιντῆρι καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον·
'ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ θην
πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τράχων ἔφθασσα Φιλῖνον,
ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος ἢ 'μὲ παρῆμεν.

φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.

ἦνθον γάρ κεν ἐγώ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον Ἔρωτα,
ἢ τρίτος ἢ ἐτέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτός,
μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσω,
κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
πάντοθι πορφυρέαισι περὶ ζώστραισιν ἐλικτάν.

φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.

καί κ', εἰ μὲν μ' ἐδέχεσθε, τὰδ' ἦς φίλα (καὶ γὰρ ἐλαφρός
καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠιθέοισι καλεῦμαι),
εὐδὸν τ', εἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλησα·
εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε καὶ ἄ θύρα εἶχετε μοχλῶ,
πάντως κα πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.

φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.

νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾶ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν,

καὶ μετὰ τὰν Κύπριν τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἶλεν,
ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον
αὐτως ἡμίφλεκτον· Ἔρωσ δ' ἄρα καὶ Λιπαραίω
πολλάκις Ἄφαιστοιο σέλασ φλογερώτερον αἶθει

φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
ἀνέρος· ὡς δ' ἔμεν εἶπεν· ἐγὼ δέ νιν ἄ ταχυπειθήσ
χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
καὶ ταχὺ χρῶς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνεται, καὶ τὰ πρόσωπα
θερμότερ' ἢς ἢ πρόσθε, καὶ ἐψιθυρίσδομες ἀδύ.
ὡς καὶ τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἦνθομες ἄμφω.

κοῦτε τι τήνος ἐμὶν ἀπεμέμψατο μέσφα τό γ' ἐχθές,
οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνω. ἀλλ' ἦνθέ μοι ἄ τε Φιλίστας
μάτηρ τᾶς ἀμᾶς ἀνλητριδος ἄ τε Μελιξοῦς
σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτραχον ἵπποι
Ἄω τὰν ῥοδόεσσαν ἀπ' ὠκεανοῖο φέροισαι,
κεῖπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφισ ἔραται.
καίτε νιν αὐτε γυναικὸς ἔχει πόθος εἴτε καὶ ἀνδρός,
οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν, ἀτὰρ τόσον· αἰὲν Ἔρωτος
ἀκρόατῳ ἐπεχεῖτο καὶ ἐς τέλος ὥχετο φεύγων,
καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τήνα πυκαξεῖν.
ταῦτά μοι ἄ ξείνα μυθήσατο, ἔστι δ' ἀλαθής.
ἦ γάρ μοι καὶ τρεῖς καὶ τετράκις ἄλλοκ' ἐφοίτη,
καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτέ νιν οὐδὲ ποτεῖδον.
ἦ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται;
νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταδήσομαι· αἰ δ' ἔτι κά με
λυπηῖ, τὰν Ἀίδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ·
τοῖά οἱ ἐν κίστῃ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἄσσυρίῳ, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.

ἀλλὰ τὸ μὲν χαίροισα ποτ' ὠκεανὸν τρέπε πῶλως,

πότνι· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόθον ὥσπερ ὑπέσταν.
χαῖρε, Σελαναία λιπαρόθρονε, χαίρετε δ' ἄλλοι
ἀστέρες, εὐκάλοιο κατ' ἄντυγα Νυκτὸς ὀπαδοί.

**Texto 4.- Idilio III. El Cortejo, ed. Gow, vv.6-54: El cortejo del
cabrero a Amarilis**

vv. 6-54

ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκέτι τοῦτο κατ' ἄντρον
παρκύπτουσα καλεῖς, τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;

ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποησεῖς.

ἦνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον
ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὖριον ἄλλα τοι οἰσῶ.

θᾶσαι μάν. θυμαλγές ἐμὴν ἄχος. αἶθε γενοίμαν
ἀβομβεῦσα μέλισσα καὶ ἐς τεδὸν ἄντρον ἰκοίμαν,
τὸν κισσὸν διαδύς καὶ τὰν πτέρην ἅ· τυ πυκάσδει.

νῦν ἔγνω τὸν Ἐρωτᾶ· βαρὺς θεός· ἦ ῥά Λεαίνας
μαζὸν ἐθήλαζεν, δρυμῶ τέ νιν ἔτραφε μάτηρ,
ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστίον ἄχρισ ἰάπτει.

ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος, ὦ κυάνοφρου
νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλήσω
ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλήμασιν ἀδέα τέρψις.

τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποησεῖς,
τόν τοι ἐγών, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
ἀμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδομοισι σελίνοις.

ὦμοι ἐγών, τί πάθω, τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις.

τὰν βαίταν ἀποδύς ἐς κύματα τηνῶ ἀλεῦμαι,
ὥπερ τῶς θύννως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς·
καὶ κα δὴ ἴποθάνω, τό γε μὲν τεδὸν ἀδὺ τέτυκται.

ἔγνω πρᾶν, ὅκα μοι, μεμναμένῳ εἰ φιλέεις με,
οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,
ἀλλ' αὐτῶς ἀπαλῶ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.

εἶπε καὶ Ἀγροῖῳ τᾶλαθέα κοσκινόμαντις,
ἀπρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὐνεκ' ἐγὼ μὲν
τὴν ὄλος ἔγκειμαι, τὸ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῆ.

ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
τὰν με καὶ ἀ Μέρμνωνος ἐριθακὶς ἀ μελανόχρως

αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τὺ μοι ἐνδιαθρούπτη.

ἄλλεται ὀφθαλμὸς μευ ὁ δεξιός· ἄρα γ' ἴδησῶ
αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθεῖς,
καὶ κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντῖνα ἐστίν.

Ἴππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
μᾶλ' ἐν χερσὶν ἐλὼν δρόμον ἄνυεν· ἃ δ' Ἄταλάντα
ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλατ' ἔρωτα.

τὰν ἀγέλαν χῶ μάντις ἀπ' Ὀθρουοῦ ἄγε Μελάμπους
ἐς Πύλον· ἃ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίλαισιν ἐκλίνθη
μάτηρ ἃ χαρίεσσα περίφρονος Ἄλφειβοίας.

τὰν δὲ καλὰν Κυθήρειαν ἐν ὥρεσι μῆλα νομεύων
οὐχ οὕτως Ὠδωνίς ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν νιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι;

ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δέ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
ὅς τόσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε, βέβαλοι.

Ἄλγέω τὰν κεφαλάν, τὴν δ' οὐ μέλει. οὐκέτ' αἰεῖδω,
κείσεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται.
ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

Texto 5.- Idilio VII. La fiesta de la cosecha, ed. Gow, vv. 96-127: Los amores de Arato

vv. 96-127

Σιμιχίδα μὲν Ἐρωτες ἐπέπταρρον· ἦ γὰρ ὁ δειλός
τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς ὅσον εἶαρος αἶγες ἔρανται.
Ἔωρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίματος ἀνέρι τήνῳ
παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριστις,
ἐσθλὸς ἀνὴρ, μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγάροι,
ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστίον αἶθετ' ἔρωτι.

τόν μοι, Πάν, Ὀμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσας,
εἴτ' ἔστ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς εἴτε τις ἄλλος.
κεῖ μὲν ταῦτ' ἔρδοις, ὦ Πάν φίλε, μή τι τυ παῖδες
Ἄρκαδιοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμῳ
τανίκα μαστίζοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·
εἰ δ' ἄλλως νεύσας, κατὰ μὲν χροῶ πάντ' ὀνύχεσσι
δακνόμενος κνάσαιο καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις·
εἴης δ' Ἡδωνῶν μὲν ἐν ὥρεσι χεῖματι μέσσω
Ἐβρον παρ ποταμὸν τετραμμένος ἐγγύθεν Ἄρκτω,
ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιοπίεσσι νομεύοις
πέτρα ὑπο Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὄρατός.

ὑμμες δ' Ἐτίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες
νᾶμα καὶ Οἰκοῦντα, ξανθᾶς ἔδος αἰπὺ Διώνας,
ὦ μάλοισιν Ἐρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἡμερόεντα Φιλῖνον,
βάλλετ', ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἔλεει μευ.
καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος, αἰ δὲ γυναῖκες,
"αἰαῖ", φαντί, "Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρεῖ".

μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιαραῖσι διδοίη·
εἷς δ' ἀπὸ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαιίστρας.
ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γράια τε παρείη
ἄτις ἐπιφθύζοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.'

Texto 6.- Idilio X. Los segadores, ed. Gow, vv. 1-37. La amada del segador Buceo

vv. 1-37

ΜΙΛΩΝ

Ἐργατίνα Βουκαΐε, τί νῦν, ὦζυρέ, πεπόνθεις;
οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνα, ὡς τὸ πρὶν ἄγες,
οὔθ' ἅμα λαοτομεῖς τῷ πλατίον, ἀλλ' ἀπολείπη,
ὥσπερ οἷς ποιίνας, ἅς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψε.
ποιός τις δείλαν τὸ καὶ ἐκ μέσω ἄματος ἔσση,
ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὐλακος οὐκ ἀποτρῶγεις;

ΒΟΥΚΑΙΟΣ

Μίλων ὄψαμᾶτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,
οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙ. οὐδαμά. τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτα ἀνδρῖ;

ΒΟ. οὐδαμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνήσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙ. μηδέ γε συμβαίη· χαλεπὸν χορίῳ κύνα γεῦσαι.

ΒΟ. ἀλλ' ἐγώ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙ. ἐκ πίθῳ ἀντλεῖς δῆλον· ἐγὼ δ' ἔχω οὐδ' ἄλις ὄξος.

ΒΟ. τοιγὰρ τὰ πρὸ θυρᾶν μοι ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙ. τίς δέ τυ τᾶν παίδων λυμαίνεται;

ΒΟ. ἅ Πολυβῶτα,

ἃ πρᾶν ἀμάντεσσι παρ' Ἴπποκίωνι ποταύλει.

ΜΙ. εὔρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὦν ἐπεθύμεις·
μάντις τοι τὰν νύκτα χροῖξειται καλαμαία.

ΒΟ. μωμᾶσθαί μ' ἄρχη τύ· τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
ἀλλὰ καὶ ὠφρόντιστος Ἔρωσ. μὴ δὴ μέγα μυθεῦ.

ΜΙ. οὐ μέγα μυθεῦμαι· τὸ μόνον κατάβαλλε τὸ λᾶον,
καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ. ἄδιον οὕτως
ἐργαξῆ. καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΟ. Μοῖσαι Πιερίδες, συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι

παῖδ' ὦν γάρ χ' ἄψησθε, θεαί, καλὰ πάντα ποεῖτε.

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
ἰσχνάν, ἀλιόκαυστον, ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

καὶ τὸ ἶον μέλαν ἐστί, καὶ ἅ γραπτὰ ὑάκινθος·
ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.

ἅ αἶξ τὰν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
ἅ γέρανος τῶροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὴν μεμάνημαι.

αἶθε μοι ἦς ὅσσα Κροῖσόν ποκα φαντὶ πεπᾶσθαι·
χρῦσειοι ἀμφοτέρω κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἄφροδίτῃ,

τῶς αὐλῶς μὲν ἔχοισα καὶ ἡ ῥόδον ἢ τύγε μᾶλον,
σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.

Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοί τευς,
ἅ φωνὰ δὲ τρύχνος· τὸν μὰν τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

Texto 7.- *Idilio XI. El Cíclope*, ed. Gow, vv. 1-81. Las penas de amor se curan con la música y el canto.

vv. 1-81

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, ἐμὴν δοκεῖ, οὔτ' ἐπίπαστον,
ἢ ταῖ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδύ
γίγνεται ἐπ' ἀνθρώποις, εὐρεῖν δ' οὐ ῥάδιόν ἐστι.
γινώσκεις δ' οἶμαί τυ καλῶς ἰατρὸν ἔοντα
καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλημένον ἔξοχα Μοίσαις.
οὔτω γοῦν ῥάιστα διαῖγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἀμῖν,
ὠρχαῖος Πολύφραμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τῶς κροτάφως τε.
ἤρατο δ' οὐ μάλοις οὐδὲ ῥόδω οὐδὲ κικίννοις,
ἀλλ' ὀρθαῖς μανίαις, ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
πολλάκι ταῖ ὄϊες ποτὶ τωῦλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων
αὐτὸς ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φουκιοέσσας
ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἔλκος,
Κύπριδος ἐκ μεγάλας τό οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον.
ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὔρε, καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὄρων ἄειδε τοιαῦτα·

ᾠεὺς λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλη,
λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἀπαλωτέρα ἀρνός,
μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς;
φοιτῆς δ' αὖθ' οὔτως ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχη με,
οἴχη δ' εὐθὺς ἰοῖσ' ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῆ με,
φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολὺν λύκον ἀθρήσασα;
ἠράσθην μὲν ἔγωγε τεοῦς, κόρα, ἀνίκα προᾶτον
ἦνθες ἐμᾶ σὺν ματρὶ θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
ἐξ ὄρεος δρέψασθαι, ἐγὼ δ' ὄδον ἀγεμόνευον.
παύσασθαι δ' ἐσιδὼν τυ καὶ ὕστερον οὐδ' ἔτι πα νῦν
ἐκ τήνω δύναμαι· τίν δ' οὐ μέλει, οὐ μὰ Δί' οὐδέν.

γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὔνεκα φεύγεις·

οὔνεκά μοι λασία μὲν ὄφρ' ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
ἔξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θώτερον ὧς μία μακρά,
εἷς δ' ὀφθαλμὸς ὕπεστι, πλατεῖα δὲ ῥίς ἐπὶ χεῖλει.
ἀλλ' οὔτος τοιοῦτος ἐὼν βοτὰ χίλια βόσκω,
κῆκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρα,
οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεὶ.
συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
τίν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἀμᾶ κῆμαυτὸν ἀεῖδων
πολλάκι νυκτὸς ἄωρί. τράφω δέ τοι ἔνδεκα νεβρώς,
πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνωσ τέσσαρας ἄρκτων.
ἀλλ' ἀφίκευσο ποθ' ἀμέ, καὶ ἐξεῖς οὐδὲν ἔλασσον,
τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἕα ποτὶ χέρσον ὄρεχθεῖν·
ἄδιον ἐν τῶντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς.
ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
ἔστι μέλας κισσός, ἔστ' ἄμπελος ἅ γλυκύκαρπος,
ἔστι ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἅ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος ποτὸν ἀμβρόσιον προΐητι.
τίς κα τῶνδε θάλασσαν ἔχειν καὶ κύμαθ' ἔλοιτο;
αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἤμεν,
ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι καὶ ὑπὸ σποδῶ ἀκάματον πῦρ·
καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν
καὶ τὸν ἐν' ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.

ὦμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἅ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
ὡς κατέδυν ποτὶ τίν καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλησα,
αἰ μὴ τὸ στόμα λῆς, ἔφερον δέ τοι ἦ κρίνα λευκά
ἦ μάκων' ἀπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν·
ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι,
ὥστ' οὐ κά τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὐτίκα νεῖν γε μαθεῦμαι,
αἰ κά τις σὺν ναῖ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται,
ὡς εἰδῶ τί ποχ' ἀδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὑμῖν.

ἔξενθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο,
ὥσπερ ἐγὼ νῦν ὧδε καθήμενος, οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα καὶ γάλ' ἀμέλγειν
καὶ τυρὸν πᾶξαι τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
ἅ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾶ·

οὐδὲν πήποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπέρ μευ,
καὶ ταῦτ' ἄμαρ ἐπ' ἄμαρ ὀρεῦσά με λεπτύνοντα.
φασὼ τὰν κεφαλὰν καὶ τὰς πόδας ἀμφοτέρως μευ
σφύσδειν, ὡς ἀνιαθῆ, ἐπεὶ κήγῶν ἀνιῶμαι.

ὦ Κύκλωψ Κύκλωψ, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότησαι;
αἶ κ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις καὶ θαλλὸν ἀμάσας
ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κα πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.
τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
εὕρησεῖς Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
πολλὰ συμπαΐσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
κιχλίζοντι δὲ πᾶσαι, ἐπεὶ κ' αὐταῖς ὑπακούσω.
δῆλον ὅτ' ἐν τᾷ γὰ κήγῶν τις φαίνομαι ἦμεν.

Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
μουσίσδων, ῥᾶον δὲ διαῖγ' ἢ εἰ χρυσὸν ἔδωκεν.

Texto 8.- Idilio XIV. Esquinas y Tiónico, ed. Gow, vv. 1-56. Un desengaño amoroso.

vv. 1-56

ΑΙΣΧΙΝΑΣ

Χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ

ἄλλα τοιαῦτα

Αἰσχίνα. ὡς χρόνιος.

- ΑΙ. χρόνιος.
ΘΥ. τί δέ τοι τὸ μέλημα;
ΑΙ. πράσσομες οὐχ ὡς λῶστα, Θυώνιχε.
ΘΥ. ταῦτ' ἄρα λεπτός,
χῶ μύσταξ πολὺς οὔτος, ἀυσταλέοι δὲ κίκιννοι.
τοιοῦτος πρῶαν τις ἀφίκετο Πυθαγορικτάς,
ὠχρὸς κἀνυπόδητος· Ἀθαναῖος δ' ἔφατ' ἤμεν.
ΑΙ. ἦρατο μὰν καὶ τῆνος;
ΘΥ. ἐμὴν δοκεῖ, ὀπτῶ ἀλεύρω.
ΑΙ. παῖσδεις, ὠγάθ', ἔχων· ἐμὲ δ' ἄχαρίεσσα Κυνίσκα
ὕβρισδει· λασῶ δὲ μανεῖς ποκα, θριξ ἀνά μέσσον.
ΘΥ. τοιοῦτος μὲν αἰεὶ τύ, φίλ' Αἰσχίνα, ἀσυχᾶ ὀξύς,
ἀντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἶπον τί τὸ καινόν.
ΑΙ. Ὀργεῖος κῆγῶν καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἵπποδιώκτας
ἄγεις καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
ἐν χώρῳ παρ' ἐμίν. δύο μὲν κατέκοψα νεοσσῶς
θηλάζοντά τε χοῖρον, ἀνῶξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς
εὐώδη τετόρων ἐτέων σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ·
βολβός τις, κοχλίας, ἐξαιρέθη· ἥς πότος ἀδύς.
ἦδη δὲ προϊόντος ἔδοξ' ἐπιχειῖσθαι ἄκρατον
ᾧτινος ἦθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ᾧτινος εἰπεῖν.
ἀμὲς μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες, ὡς ἐδέδοκτο·
ἂ δ' οὐδὲν παρεόντος ἐμεῦ. τίν' ἔχειν με δοκεῖς νῶν;
'οὐ φθεγξῆ; λύκον εἶδες;' ἐπαιξέ τις. 'ὡς σοφός' εἶπεν,

κήφλέγετ'· εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἄψας.
ἔστι Λύκος, Λύκος ἐστί, Λάβα τῷ γείτονος υἱός,
εὐμάκης, ἀπαλός, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμεν·
τούτω τὸν κλύμενον κατεφρούγετο τήνον ἔρωτα.
χάμιν τοῦτο δι' ὠτὸς ἔγεντό ποχ' ἀσυχᾶ οὕτως·
οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
ἦδη δ' ὦν πόσιος τοὶ τέσσαρες ἐν βάθει ἦμες,
χῶ Λαρισαῖος 'τὸν ἐμὸν Λύκον' ἄδεν ἀπ' ἀρχᾶς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἅ δὲ Κυνίσκα
ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον ἢ παρὰ ματρί
παρθένος ἐξαετῆς κόλπῳ ἐπιθυμήσασα.
τᾶμος ἐγώ, τὸν ἴσαις τύ, Θυώνιχε, πύξ ἐπὶ κόρρας
ἦλασα, κᾶλλαν αὖθις. ἀνειρύσασα δὲ πέπλωσ
ἔξω ἀποίχεται θᾶσσον. 'ἐμὸν κακόν, οὐ τοι ἀρέσκω;
ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος; ἄλλον ἰοῖσα
θάλπε φίλον. τήνῳ τεὰ δάκρυα; μᾶλα ρεόντῳ.'
μάστακα δοῖσα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδῶν
ἄψορρον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν·
ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔπτετο τήνα
ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ἧ πόδες ἄγον.
αἶνός θην λέγεταιί τις 'ἔβα ποκὰ ταῦρος ἀν' ὕλαν'.
εἵκατι· ταὶ δ' ὀκτώ, ταὶ δ' ἐννέα, ταὶ δὲ δέκ' ἄλλαι·
σάμερον ἐνδεκάτα· ποτίθες δύο, καὶ δύο μῆνες
ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων· οὐδ' εἰ Θρακιστὶ κέκαρμαι
οἶδε. Λύκος νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῶκται·
ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι οὔτ' ἀριθμητοί,
δύστανοι Μεγαρῆες ἀτιμοτάτα ἐνὶ μοίρᾳ.

κεῖ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν ἐς δέον ἔρποι.
νῦν δὲ πόθεν; μῦς, φαντί, Θυώνιχε, γεύμεθα πίσσας.
χῶτι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς ἐπιχάλκῳ ἐρασθεῖς,
ἐκπλεύσας ὑγιῆς ἐπανῆνθ', ἐμὸς ἀλικιώτας.
πλευσεῦμαι κήγῶν διαπόντιος· οὔτε κάκιστος
οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὀμαλὸς δὲ τις ὁ στρατιώτας.

Texto 9.- Idilio XV. Las Siracusanas, ed. Gow, vv. 8-24: Gorgo y Praxínoa se quejan de sus maridos.

vv. 8-24

ΠΡ. ταῦθ' ὁ πάραρος τήνος· ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν, φθονερόν κακόν, αἰὲν ὁμοῖος.

ΓΟ. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῷ μικκῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερόν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.

ΠΡ. αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

ΓΟ. καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡ. ἀπφῦς μὰν τήνός γα πρόαν-λέγομες δὲ πρόαν θην
'πάππα, νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδειν'-
ἴκτο φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνήρ τρισκαιδεκάπαχυσ.

ΓΟ. χῶμός ταυτᾶ ἔχει· φθόρος ἀργυρίῳ Διοκλείδας·
ἑπταδράχμωσ κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἐχθές, ἅπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω.
ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.
βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

Texto 10.- *Idilio XXIX. A un doncel 1*, ed. Gow, vv. 1-40: Reproche de un amante a su amado.

vv. 1-40

'Οἶνος, ᾧ φίλε παιῖ, λέγεται, 'καὶ ἀλάθεα'
κᾶμμε χρῆ μεθύοντας ἀλάθεας ἔμμεναι.
κᾶγω μὲν τὰ φρένων ἐρέω κέατ' ἐν μύχῳ
οὐκ ὄλας φιλέην μ' ἐθέλησθ' ἀπὺ καρδίας.
γινώσκω· τὸ γὰρ αἴμισυ τὰς ζοΐας ἔχω
ζὰ τὰν σὰν ιδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο·
κᾶταν μὲν σὺ θέλης, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
ἀμέραν· ὅτα δ' οὐκ ἐθέλης σὺ, μάλ' ἐν σκότῳ.
πῶς ταῦτ' ἄρμενα, τὸν φιλέοντ' ὀνίαις δίδων;
ἀλλ' αἴ μοί τι πίθοιο νέος προγενεστέρω,
τῷ κε λῶιον αὐτός ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις.
πόησαι καλίαν μίαν ἐνν ἔνι δενδρίῳ,
ὄππυι μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ὄρπετον.
νῦν δὲ τῷδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχης κλάδον,
ἄλλον δ' αὖριον, ἐξ ἀτέρω δ' ἄτερον μάτης·
καὶ μὲν σευ τὸ κάλον τις ἴδων ρέθος αἰνέσαι,
τῷ δ' εὖθυς πλέον ἢ τριέτης ἐγένενυ φίλος,
τὸν πρῶτον δὲ φίλεντα τρίταιον ἐθήκαο.
† ἀνδρῶν τῶν ὑπερανορέων δοκέης πνέην·
φίλη δ', ἄς κε ζῆς, τὸν ὕμοιον ἔχην ἄει. †
αἶ γὰρ ᾧδε πόης, ἄγαθος μὲν ἀκούσαι
ἐξ ἄστων· ὁ δὲ τοί κ' Ἔρος οὐ χαλέπως ἔχοι,
ὅς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑπαδάμναται
κᾶμε μόλθακον ἐξ ἐπόησε σιδαρίῳ.
ἀλλὰ πέρρῳ ἀπάλω στύματός σε πεδέρχομαι
ὀμνάσθην ὅτι πέρρυσιν ἦσθα νεώτερος,
κᾶτι γηράλεοι πέλομεν πρὶν ἀπύπτυσαι
καὶ ρύσσοι, νεότατα δ' ἔχην παλινάγρετον
οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίαίς φόρει,
κᾶμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλάβην.
ταῦτα χρῆ σε νόεντα πέλην ποτιμώτερον

καί μοι τῶρα μένω συνέραν ἀδόλως σέθεν,
ὅππως, ἄνικα τὰν γένυν ἀνδρεΐαν ἔχης,
ἀλλάλοισι πελώμεθ' Ἀχιλλεῖοι φίλοι.
αἱ δὲ ταῦτα φέρην ἀνέμοισιν ἐπιτρέπης,
ἐν θύμῳ δὲ λέγης 'τί με, δαιμόνι', ἐννόχλης;
νῦν μὲν κἀπὶ τὰ χρύσια μᾶλ' ἔνεκεν σέθεν
βαίην καὶ φύλακον νεκύων πεδὰ Κέρβερον,
τότα δ' οὐδὲ κάλεντος ἐπ' αὐλεΐαις θύραις
προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλέπω πόθῳ.

Texto 11.- *Idilio XXX, A un doncel 2*, ed. Gow, vv. 1-32. Amante y amado-nada se resiste al amor.

vv. 1-32

ῥῶραι τῷ χαλέπῳ καινομόρῳ τῷδε νοσήματος·
τετόρταιος ἔχει παῖδος ἔρος μῆνά με δεύτερον,
κάλω μὲν μετρίως, ἀλλ' ὅποσον τῷ πόδι περρέχει
τὰς γᾶς, τοῦτο χάρις, ταῖς δὲ παραύαις γλύκυ μειδίαι.
καὶ νῦν μὲν τὸ κάκον ταῖς μὲν ἔχει ταῖς δ' ὄν<ίησί με>,
τάχα δ' οὐδ' ὅσον ὑπνω 'πιτύχην ἔσσει' ἐρωία.
ἔχθες γὰρ παρίων ἔδρακε λέπτ' ἄμμε δι' ὀφρύων,
αἰδέσθεις προσίδην ἄντιος, ἠρεύθετο δὲ χροά·
ἔμεθεν δὲ πλέον τὰς κραδίας ὦρος ἐδράξατο·
εἰς οἶκον δ' ἀπέβαν ἔλκος ἔχων καινο<ν ἐν ἥπατι>.
πόλλα δ' εἰσκαλέσαις θυμον ἐμαύτῳ διελεξάμαν·
'τί δῆτ' αὐτε πόης; ἄλοσύνας τί ἔσχατον ἔσσεται;
λεύκαις οὐκέτ' ἴσαισθ' ὅττι φόρης ἐν κροτάφοις τρίχας;
ὦρα τοι φρονέην· μὴ <οὔτ>ι νέος τὰν ιδέαυ πέλων
πάντ' ἔρδ' ὅσσαπερ οἱ τῶν ἐτέων ἄρτι γεγεύμενοι.
καὶ μὰν ἄλλο σε λάθει· τὸ δ' ἄρ' ἦς λώιον ἔμμεναι
ξέννον τῶν χαλέπων παῖδος ἐρώ<των προγενέστερον>.
τῷ μὲν γὰρ βίος ἔρπει ἴσα γόννοις ἐλάφῳ θόας,
χαλάσει δ' ἀτέρα ποντοπόρην αὔριον ἄρμενα·
τὸ δ' αὐτε γλυκέρας ἄνθεμον ἄβας πεδ' ὑμαλίκων
μένει. τῷ δ' ὁ πόθος καὶ τὸν ἔσω μύελον ἐσθίει
ὀμμινασκομένῳ, πόλλα δ' ὄραι νύκτος ἐνύπνια,
παύσασθαι δ' ἐνίαυτος χαλέπας οὐκ ἴ<κανος νόσω>·
ταῦτα κάτερα πόλλα πρὸς ἔμον θυμον ἐμεμψάμαν·
ὃ δὲ τοῦτ' ἔφατ'· 'ὅττις δοκίμοι τὸν δολομάχανον
νικάσῃν Ἔρον, οὔτος δοκίμοι τοῖς ὑπὲρ ἀμμέων
εὔρην βραϊδίως ἄστερας ὀππόσσακιν ἔννεα.
καὶ νῦν, εἴτ' ἐθέλω, χρή με μάκρον σχόντα τὸν ἄμφενά
ἔλκην τὸν ζύγον, εἴτ' οὐκ ἐθέλω· ταῦτα γὰρ, ὦγαθε,

βόλλεται θεός ὃς καὶ Δίος ἔσφαλε μέγαν νόον
καῦτας Κυπρογενήας· ἔμε μάν, φύλλον ἐπάμερον
σμίκρας δεύμενον αὔρας, ὀνέλων ὦκα φόρει <πνόα>.'